



У калгасе «Запаветы Леніна», што на Смарагоншчыне, збіраюць з кнігамі ўсе. Ліч чытаючых бібліятэка Жодзінаўскага сельскага Дома культуры перавысіла паўтысячы чалавек. У трох брыгадах створаны бібліятэкі-перасоўні.

На здымку — загідачы бібліятэкі Яўгенія Гардзевіча рытуе ў чаргове «папушэнне» для перасоўка. Фота Ул. КАШКАНА.

ЧЫТАЮ
КНИГУ
ТАВАРЫША

ЦАНА СЛОВА

АЖУ

Газетычны ПАРЕПКА

Сымон БЛАТУН

З вершамі Аляксандра Дракахруста я пазнаёміўся некалькі год назад, калі ён прыязнаў да нас у Мінск з далёкаўсходняй п'ямэнінамі, А. Дракахруст, вайсковы чалавек, жыў тады на Далёкім Усходзе, і вершы яго, помню, былі прысвечаны арміі і Далёкаму Усходу. Якія гэта былі вершы, добрыя ці дрэнныя, я цяпер ужо, шчыра кажучы, не помню. Чамусьці не запамініліся яны.

З той пары сплыло намала вады — і ў Ціхім акіяне і ў нашай Свіслачы. А. Дракахруст стаў мінчанінам. Мы прывыклі ўжо бачыць у сваім літаратурным асяроддзі гэтага прыгожага, разумнага, душэўнага чалавека ў вайсковым шынялі (ён па-ранейшаму працуе ваенным журналістам). І мы пазнаёміліся з яго новымі вершамі, якія сабраны ў кнізе «Бухта Збынтэжання» («Бухта Сматэня»), што выйшла надняў у выдавецтве «Беларусь».

Скажу адразу: другая сустрэча з вершамі Аляксандра Дракахруста прыемна ўраіла мяне. Я адразу адчуў, як пасталеў та-

лент паэта. Вершы зборніка, прынамсі лепшыя з іх, нельга было пакінуць без увагі, яны запаміналіся, краналі, гучалі па чалавечаму проста і натуральна, па-жыццёваму праўдзіва і мудра.

Прыгавдаючы ваенны час з яго суровымі, часам жорсткімі законамі, паэт піша:

Нетрудно приказать: «Любой ценой!» Ты заплатишь попробуй эту цену!

Вершы А. Дракахруста — аб чане. Чалавечы дарог і пакут, чалавечы надзеі і страт. Чалавечай любові і чалавечай стомы. Аб чане чалавечага жыцця. Паэт ведае шмат чаму цану. У тым ліку і цану нашаму слову. І таму ён можа прызнацца ў вершы: «Но я молчу. И ни на что не жадаюсь». І таму ён супраць таго, каб хлусіць, ухляпацца ад сумленны адказаў у размове з сынам:

Я с ним говорю, как с мужчиной, Я с ним не играю в слова...

І таму ён супраць «і длінных фраз, і яркой позолоты» на помніках героям. Як быццам бы, гаворыць ён, без усяго гэтага

В их подвиги потомки не поверят

И не поймут их жертвикою отваги...

І таму паэт, — тут ужо маральнае перанананне пераходзіць у эстэтычнае, — супроць прыгожых слоў і пустапарожніх метафар, асабліва калі гутарна ідзе аб горкіх рэчах.

У вершы «Хлупчкі азяліныя», напісаным ад імя юных салдат, што загінулі ў мінулую вайну, А. Дракахруст піша:

Мальчишки зеленые В рубашках зеленых — Нет, нет, мы не стали Дубками и кленами. Не выжили травой. Не проклюнулись колосом И голомом листевом Не подари голоса... Мы просто зарыты В земле изувеченой. В спасенной земле... И придумывать нечего!

І ў іншых сваіх вершах пра вайну (яны складаюць асобны раздзел зборніка) паэт прытрымліваецца гэтага правіла — «І прыдумляць не трэба». У такіх, напрыклад, вершах, як «Маці», «Любой ценой...». «Я помню: писарь наш батальонный». Апошні верш — адзін з самых праўдзівых паэтычных твораў пра вайну, якія мне даводзілася чытаць.

Карацей, — каштоўнасць вершаў Аляксандра Дракахруста ў тым, што ён ведае, як я ўжо значучы, шмат чаму цану, у тым ліку і цану слову, якім гаворыць пра свае веды, свай воліт. Прытым паэт да ў вершах не вынікі свайго роздуму, свайго асэнсавання свету, а іх працэс. Ён асэнсаввае перажыванні як бы ў нашай прысутнасці. І таму такі задумлены яго голас, і таму ён гаворыць у спакойным, стрыманым тоне, без усякіх прэзэнціў на вонкавую арыгінальнасць.

Я не лічу, вядома, што ўся гаворка павіна быць іменная такой, яна можа быць і інашай: і больш гучнай, і больш прырытавай, і больш узнеўслай. Але вось у А. Дракахруста іменная такіх вершы, і гэта добра. Добра, што за вершамі — пэўны характар, жывая асоба, жывы чалавечы вопыт.

Ёсць у зборніку «Бухта Збынтэжання» і творы назначаныя, неарыгінальныя, з тых, якія мы называем прахаднымі. Часам аўтар па-рэпарцёрску прывязаны да фанты, не ўлімаецца да пэўнага абагульнення.

Але калі б я ўвесь шчытак вершаў, якія мне па-спраўдому спадабаліся і якія хоць мець пад рукой і чытаць сябрам, то для гэтага шчыткі я знайшоў бы вершы і ў кнізе Аляксандра Дракахруста.

Анатоль ВЯРЦІНСКІ.

ЧЫСЦІНЯ

Будуць суха рыпць морзвы — Быццам снег хто навошчыць пад вечар...
Для санік крутых палазы Парыць дзед,
як той кухар,
Распусціў на грудзях барду, І ў дуку гне гарачыя плакі...
Капылы — звонкі кліён,
Палазы — гнучкі дуб...
Аж дуброва ў хадзе запахла. Вязе — з вязу,
Аглобкі — з бяроз...
Мчацца сані палаямі, І ў матарны, закручаны век Чысціню вашу, звонкія сані.

Уздыхае цяжка конь стрыжонаны, Быццам кенгуру, раз-пораз сконе...
Ён адзін цяпер на лузе скошаным Пад асенняю імажак южне...

Дзе сябры з іх крутагрудой сінай, Што ам німа класіў у сяку! Дзе яна, пужліва кабыла, Што, дзіця ратуны, здушыла Горла немарожнаму ваўку!

Дзе табун — кругі цыганскі табар, Што націлі цёмнымі не раз У клубок збіраўся.

Уздыхае цяжка конь стрыжонаны, Быццам кенгуру, раз-пораз сконе...
Ён адзін цяпер на лузе скошаным Пад асенняю імажак южне...

Я збіраю людскія трывогі... Найдзікавейшая калекцыя. Гэты боль я ўзяў у дзючыны, Якую пакінуў каханым.

А трывогу вось гэтую напаткаў я ў дарозе — Яна ціха кудысьці брыла... Гэта сум і знойшоў у лесе... Павуцінай матыляс ён на таліцы...

Я прасіў, каб чужая маці Адала мне тугу па загінуўшым сыне, Дзіяна не скачала з яго расставца... Я збіраю людскія трывогі У сваё неспакойнае сэрца, Я шукаю сабе напарнікаў, Каб стварыць таварыства Пад збіранне людскіх трывог.

Мечыслаў ШАХОВІЧ

Паўстануць у памяці нашай Зноў месершміты над Брэстам, Што селі з неба пажары Ляціць сямалёт яскравы — Трывожыць спакойныя сны.

Калі ў праменнях сонца Зазяўнаю на крылах зоркі — Гасне тады трывога, Пануе ў руінах спакой.

Крэпасць вітае пілота І чыста, мірнае неба, І абуджаеце песня, Стэзюніць над ціхай ракой...

У ПАНАДЗЕЛАК

25 снежня, адбылося сумеснае пасяджэнне секцыі прозы і крытыкі Саюза пісьменнікаў Беларусі, на якім былі абмеркаваны раманы, апавесці і аповяданні, што з'явіліся ў гэтым годзе на старонках рэспубліканскага перыядычнага друку.

Пасяджэнне кароткім уступным словам адкрыў сакратар Прусеян Саюза пісьменнікаў БССР Іван Мележ.

Агляд раманаў, якія пачыналі сёлета свет на старонках «Полымя» і «Маладосці», зрабіў крытык Павел Дзюбайла. Ён каротка спыніўся на агульнахарактэрныя жанры рамана, на яго сённяшнім месцы і стану ў беларускай літаратуры. Пасля ўступнага слова раману, які называўся на думку крытыка, у пачатку шасцідзясятых гадоў, апошняга два гады ў гэтым жанры пануе пэўны астэізм. Не мог пахваліцца ні колькасцю, ні якасцю, гаворыць П. Дзюбайла, раман 1966 года, істотных зрухаў не прынес і сёлёты год.

Далей дакладчык давол падрабозна аналізуе раманы «Гарадок Устрынь» Міколы Лобана, «Вечер у сонсах» Івана Навуменкі і «Палыні з зелле горкае» Алеся Савіцкага.

Станоўча адзначыўшы раманы М. Лобана, П. Дзюбайла разам з тым адзначае, што, на яго погляд, твору гэтаму нешта гэты бінні псіхалагічнай распадоўні вобразаў.

Раман І. Навуменкі, гаворыць дакладчык, нягледзячы на цікавыя і багатыя жыццёва матэрыялы, псуе сюжэтна-кампаніцыйная рыхласць, адсутнасць адзнака ідэяна-мастацкага стрыжня.

Шэраг сур'ёзных крытычных зауваг зрабіў П. Дзюбайла на раману А. Савіцкага «Палыні з зелле горкае». На думку крытыка, пошнў аўтара ў гэтым творы чыста асяця знешні характар. Прамоўца сцвярджае, што за нібыта вострымі канфіктамі прыглядвае схема ілюстрацыя, што твор беднаваты на чалавечыя матэрыялы, што сёе-то ў аўтарскай канцэпцыі жыцця і характараў часам выклікае прычэпанне.

Галоўнай праблемай для беларускіх раманістаў, гаворыць П. Дзюбайла ў заключэнне, застаецца праблема майстэрства.

Пра сёлётыя здыбыткі беларускай апавесці гаварыў на пасяджэнні Міхась Стральцоў. На яго думку, беларуская апавесць, у асношні час згубіла тую вышыню, на якую яна было знялася некалькі гадоў назад. М. Стральцоў гаворыць аб тым, што ў сённяшняй беларускай прозе даволі часта прыходзіцца сустракацца з інертнасцю стылю, дробнацімасцю, лясносу думкі і паучаць, з павярхоўным псіхалагізмам, з няўдалымі пагутамі на інтэлектуальнасць.

Дакладчык закранае праблему тэндэнцыйнасці савецкай літаратуры. Так, гаворыць ён, літаратура сацыялістычнага рэалізму павіна быць тэндэнцыйнай, аднак тэндэнцыйнасць гэтая, за якой яна, тэндэнцыйнасць, ператвараецца ў голае маралізатарства.

Спыняецца М. Стральцоў і на праблеме, якая, на яго думку, набывае ў апошні час асаблівае значэнне ў літаратуры, — на праблеме ўзаемаадносін асобы і грамадства. Прайшоў той час, калі мы разглядалі гэтую праблему толькі ў аспекце: асоба — грамадства. Варта зрушыць і на яе другі аспект: грамадства — асоба. Тут прамоўца прыгадавае апавесці І. Шамякіна «Ах, Міхаліна, Міхаліна...», дзе пісьменніку, нягледзячы на ўсе недахопы твора, усё ўдалося, на думку М. Стральцова, сказаць новае слова ў гэтым плане.

НЕ ГУБЛЯЦЬ ВЫШЫНІ

АБМЕРКАВАННЕ ПРОЗЫ СЕЛЕТНЯГА ГОДА

Цікавай спробай паставіць і пэўным чынам вырашыць праблему асобы ў грамадстве, наогул у сучасным свеце, прываблівае, гаворыць дакладчык, і апавесць Уладзіміра Караткевіча «Часенія», якая з'явілася сёлета на старонках «Маладосці».

М. Стральцоў спыняе ўвагу прысутных на апавесці Івана Пташнікава «Тартак», што на думку крытыка, у пачатку шасцідзясятых гадоў, апошняга два гады ў гэтым жанры пануе пэўны астэізм. Не мог пахваліцца ні колькасцю, ні якасцю, гаворыць П. Дзюбайла, раман 1966 года, істотных зрухаў не прынес і сёлёты год.

Далей дакладчык давол падрабозна аналізуе раманы «Гарадок Устрынь» Міколы Лобана, «Вечер у сонсах» Івана Навуменкі і «Палыні з зелле горкае» Алеся Савіцкага.

Станоўча адзначыўшы раманы М. Лобана, П. Дзюбайла разам з тым адзначае, што, на яго погляд, твору гэтаму нешта гэты бінні псіхалагічнай распадоўні вобразаў.

Раман І. Навуменкі, гаворыць дакладчык, нягледзячы на цікавыя і багатыя жыццёва матэрыялы, псуе сюжэтна-кампаніцыйная рыхласць, адсутнасць адзнака ідэяна-мастацкага стрыжня.

Шэраг сур'ёзных крытычных зауваг зрабіў П. Дзюбайла на раману А. Савіцкага «Палыні з зелле горкае». На думку крытыка, пошнў аўтара ў гэтым творы чыста асяця знешні характар. Прамоўца сцвярджае, што за нібыта вострымі канфіктамі прыглядвае схема ілюстрацыя, што твор беднаваты на чалавечыя матэрыялы, што сёе-то ў аўтарскай канцэпцыі жыцця і характараў часам выклікае прычэпанне.

Галоўнай праблемай для беларускіх раманістаў, гаворыць П. Дзюбайла ў заключэнне, застаецца праблема майстэрства.

Пра сёлётыя здыбыткі беларускай апавесці гаварыў на пасяджэнні Міхась Стральцоў. На яго думку, беларуская апавесць, у асношні час згубіла тую вышыню, на якую яна было знялася некалькі гадоў назад. М. Стральцоў гаворыць аб тым, што ў сённяшняй беларускай прозе даволі часта прыходзіцца сустракацца з інертнасцю стылю, дробнацімасцю, лясносу думкі і паучаць, з павярхоўным псіхалагізмам, з няўдалымі пагутамі на інтэлектуальнасць.

Даволі пэсімістычна прагучала выступленне Вячаслава Адамчыка, які гаварыў пра сёлётыя аповяданні. На яго думку, пра молага жанру здала свае надняў пазыцыі.

Дакладчык прыгадавае двухтэмнаю «Анталогію беларускага аповядання». На яго погляд, вывад, да якога прыходзіць аўтар прадмовы да «Анталогіі» А. Адамчыка, — «Беларускае аповяданне» — сёння гэта гучыць настолькі жа, здаецца, звычна, як «італьянская наваела» ці «польскае аповяданне», — заната адпымістычна, што ў «Анталогіі» трапіла намала слабых, невыразных твораў.

Шмат увагі В. Адамчык аддаў беларускаму аповяданню аб мінулай вайне. На яго думку, наша наваельства, прысвечаная падзеям Вялікай Айчыннай, яшчэ не сказала свайго апошняга слова, з яе старонак не паўстае ва ўсёй сваёй трагічнасці і велічы лёс беларускага народа і яго нацыі ў вайне з фашызмам, тут — беларускім аповяданнем, тут — беларускім аповяданнем яшчэ трэба шмат зрабіць.

Гаворачы канкрэтна пра аповяданні сёлёты года, В. Адамчык сярэд лепшых здыбыткі называе наваелы Яні Брыля, асобныя аповяданні самых малодзых празаікаў — Алеся Науроўскага, Міколы Капыловіча, Анатоля Кудраўца.

Гаварыў дакладчык і пра аповяданні Настасы Кірэнін, адзначаючы, што, на яго думку, празаічны творы пісьменніка пакуль што не ўдаюцца.

У спрэчках па дакладах выступілі Іван Навуменка, Барыс Сачанка, кандыдат мастацтвазнаўства Сцяпан Міско, Іван

Шамякін, Іван Чыгрынаў, Іван Мележ.

І. Навуменка не пагадзіўся з нігілістычнай, як ён сказаў, ацэнкай В. Адамчыкам сёлёты года беларускага аповядання. Мне здаецца, гаворыць ён, што сёлета ў друку было і намала пасапраўдому добрых, цікавых аповяданняў пісьменнікаў як малодшага, так і старэйшага пакаленняў. Іншая справа, працягвае прамоўца, што мы не павіны задавальняцца дзясятковым, павінны ісці далей, даследваць характары людзей 50-х і 60-х гадоў гэтак жа глыбока і ўсебакова, як мы здалі раскрасы характары людзей 20-х, 30-х і 40-х гадоў.

Прамоўца не пагаджаецца таксама з крытыкай П. Дзюбайла раману А. Савіцкага «Палыні з зелле горкае». На яго думку, крытыка гэтая была заната разкая. Так, гаворыць І. Навуменка, у творы А. Савіцкага ёсць недахопы, недахопы істотныя, тым не менш многімі сваімі старонкамі твор цікавы і праўдзівы, асобныя моманты пасляваеннага жыцця калгаснай вёскі ўзроўнены аўтарам ярка і пераканаўча.

Тут І. Навуменку падтрымлівае і І. Шамякін. На яго думку, раман А. Савіцкага нельга закрасіваць цалкам, як гэта зрабіў П. Дзюбайла. Раман гаворыць І. Шамякін, чытаецца з цікавасцю, у ім наступлены шэраг важных праблем, створана некалькі даволі складаных характараў. Менш удалася А. Савіцкаму, адзначае прамоўца, старонкі пра сучаснае жыццё вёскі.

У сувязі з гэтым І. Шамякін гаворыць аб тым, што крытыка павіна быць больш добраахвотнай, сярбоўскай, што ў ёй павіны пераважаць не голяя сцвярджанні, а доказнасць, ідэяна-мастацкі аналіз.

І. Шамякін гаворыць таксама пра раманы І. Навуменкі «Вечер у сонсах». Ён пагадзіўся з дакладчыкам у тым, што гэты твор, хоць і багаты на жыццёвы матэрыялы, але сапраўды рыхлаваты па кампазіцыі, што аўтар апынуўся ў палоне падзеяў, пайшоў за ім.

Прамоўца заклікаў пісьменнікаў быць уважлівым да сучаснага жыцця народа, краіны, свету. Жыць сённяшнім днём — першачарговае задача літаратара, падкрэсліў І. Шамякін. І не проста жыць, а і пісаць пра гэты сённяшні дзень, пра тое, чым жыве наш сучаснік у горадзе і вёсцы.

З вывадам дакладчыкаў, што проза наша перажывае пэўны спад, пагадзіўся Б. Сачанка. Аб гэтым красамоўна сведчаць, гаворыць ён, небагатыя рэдакцыйныя партфелі часопісаў, у прыватнасці «Полымя». Асабліва голад адчуваецца на творы буйных жанраў — раманы і апавесці. Аду ў прычыну гэтага В. Сачанка бачыць у нашай крытыцы, якая, на яго думку, аддае недастаткова увагі належаўшым пытанням і праблемам развіцця літаратуры.

Б. Сачанка паспрабаваў вызначыць пэўныя кірункі развіцця сучаснай беларускай прозы. На яго думку, лірычны, эпічны і нарысны. Кожны з іх мае свае плюсы і мінусы, аднак, на вялікі жаль, ныводзіз з іх не можа пахваліцца пакуль што значнымі здыбыткамі. Творы лірычнага кірунку, гаворыць ён, часцей за ўсё неглыбокія па думках, нарыснага — ілюстрацыйныя, а творы эпічнага кірунку часта ператвараюцца ў шматслоўную пятуху.

Прамоўца гаворыць таксама аб праблеме сучаснасці і надзёнянасці твораў літаратуры, адзначаючы, што сучасны твор не толькі той, які напісаны на сучасным матэрыяле, але і той, які напісаны з сённяшнім разуменнем тых падзеяў, пра якія ў творы ідзе гаворка, які сабе падзеі і аддалены ад нас у часе.

Спыняецца Б. Сачанка і на пытанні папулярнасці твораў сярод чытачоў. Ён гаворыць аб тым, што папулярнасць гэтая можа быць розная, што цікава чытачоў да той ці іншай кнігі можа быць і неадной, што, урэшце, папулярнасць не адзінае сведчанне высокіх мастацкіх вартасцей кнігі.

Гэтае сцвярджанне Б. Сачанкі аспрэчаў І. Шамякін. Так, папулярнасць твора сярод чытачоў, гаворыць ён, не адзінае сведчанне высокіх мастацкіх вартасцей кнігі, але ўсё ж сведчанне гэтае важнае, і таму кожны пісьменнік павінен думаць пра свайго чытача, ваяваць за яго.

С. Міско гаворыць пра апавесці І. Пташнікава «Тартак». Ён лічыць, што гэтым творам пісьменнік зрабіў значны крок наперад, што апавесць з'явіцца важным укладам у беларускую прозу аб Вялікай Айчыннай вайне, аднак даволі рэзка папракае пісьменніка за знарочыста-манернае, на яго думку, абыходжанне са словам.

Думкамі пра аповяданне падзяліўся І. Чыгрынаў. Ён, як і І. Навуменка, не пагаджаецца з В. Адамчыкам у ацэнцы стану молага жанру прозы, гаворыць аб тым, што транітэ развіццё беларускага аповядання не спыніўся і ў апошнія гады, што сёння яго годнасцю можа прадстаўляць беларускую прозу замежнаму чытачу.

Апошнім у спрэчках выступіў І. Мележ. Ён падтрымлівае Б. Сачанку ў разуменні сучаснасці твораў літаратуры, зааду не ва ўсім пагаджаючыся з І. Шамякіным. Вядома, можна праба сярбоўска прычыну, кую ўвагу на належаўшым праблеме, падказваць пісьменніку тым і задачы, але трэба паважваць і індывідуальнасць літаратара, прыўдзяць разуменне яго схільнасцей і прывязанасцей, яго унутранай патрэбнасці распадоўваць той ці іншы пласт жыцця альбо гісторыі.

Канечне, працягвае І. Мележ, пісьменнік не павінен адрывацца ад таго, што сёння турбуе ягоных сучаснікаў. І Саюз пісьменнікаў павінен заахвочваць зварот літаратараў да праблем сучаснасці, павінен дапамагаць ім выявацца ў доўгатарміновыя камандзіроўкі ў калгасы, на заводы і новабудовы. Пазелкі гэтыя, гаворыць прамоўца, прыносяць добры плён.

Закранае І. Мележ і праблему пошукаў у літаратуры, падкрэсліваючы, што пошукі павінны быць не самаматэнафармальнымі. Ён пагаджаецца з Б. Сачанкам у тым, што многія творы псуе шматслоўнасць, што ў апошні час, сапраўды, асобныя пісьменнікі цягне на запаленасць, але робіць гаворку, што, магчыма, тут скажацца і аб'ектыўны прычыны, што пісьменнікі штурхае да гэтага многастванасць сувязей чалавека з жыццём, грамадствам, векам.

Вынікі гаворкі аб прозе сёлёты года надсумавуў старэйшы бюро секцыі прозы Саюза пісьменнікаў БССР Алесь Асіпенка.

На пасяджэнні было вышнана, што на наступным сумесным сходзе секцыі прозы і крытыкі пайдзе гаворка аб беларускай дакументальна-мастацкай літаратуры.

Кніжныя навінкі

ручаны шукаюць ракі

Вокладні кніг «Ручаны шукаюць ракі» К. Кірэнін (мастак П. Драчов), «Апошні бой» М. Чарнушскага (мастак Ул. Лось), днія выйшлі ў выдавецтве «Беларусь».

Вокладні кніг «Ручаны шукаюць ракі» К. Кірэнін (мастак П. Драчов), «Апошні бой» М. Чарнушскага (мастак Ул. Лось), днія выйшлі ў выдавецтве «Беларусь».

Вокладні кніг «Ручаны шукаюць ракі» К. Кірэнін (мастак П. Драчов), «Апошні бой» М. Чарнушскага (мастак Ул. Лось), днія выйшлі ў выдавецтве «Беларусь».

Зношліва глядач прайшоў у кінатэатр

Кінатэатр і глядач. Ці ёсць такая праблема?

Раней, калі я быў толькі гледцом, скептычна ставіўся да людзей, якія сцвярджалі, што такая праблема існуе. Думалася, што кінатэатр заняты чыста тэхнічнай справай — керціцца керціцу, глядач проста ўсеадукавае ў зале дзядзін. Калі не рэцэпа стужка і не знікне гук — усё цудоўна. Іншая справа на Захадзе — там у выніку конкурэнцыі з магчымымі тэлевізійнымі кампаніямі амаль у два разы скарацілася неведзанае кінатэатру...

Усё-такі праблема «кінатэатр-гладч» (не такая, як на Захадзе) у нас ёсць. Я зразуў гэты пасля таго, як стаў членам грамадскага савета сталічнага «Партызана» і глянуў на справу як бы з двух бакоў — і як наведвальнік, і як работнік кінатэатра.

Прапаганда філмёў у нас зведзена часта да вышнанага фатэграфіі артыстаў, а грамадская работа — да выпуску наценгазетаў. А задачы ж, якія ставяць перад кінатэатрамі, вялікія і шырокія. І вырашыць іх можа.

У кінатэатры, аб якім я павяду гаворку, самы вялікі ў рэспубліцы экран — даўжыняй у дзесяць дзе метраў, шырыня дэскавальна гукэаўзмяняльна ўстаўноўкі, а чатыры праекцыйныя апараты, што прыслалі кінатэатру адзіты, — унікальныя. Да гэтага трэба дадаць цудоўную акустыку залы, добрую фанісасць з любога месца. Зала, фав і вестыбуль забяспечаныя ўстаўноўкамі кандыцыянавання паветра. І яшчэ адна асаблівасць кінатэатра — паводле задуму яго стваральнік ён павінен быць своеасаблівым мемарыяльным комплексам, прысвечаным славянм беларускім прывязанам. Усё гэта

«КАСТРЫЧНІЦКІЯ ЗОРКІ»

Надняў балгарскае выдавецтва «Народная культура» ў Сафіі выпусціла

